

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/142/2025
Identifikačné číslo spisu: 5121210907
Dátum vydania rozhodnutia: 18.12.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:5121210907.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: X. T., nar. M., bytom D., zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Michal Krnáč, s. r. o., so sídlom Vojtecha Tvrdeho 793/21, Žilina, IČO: 52 791 777, proti žalovanému: EUNICA MEDIA, s. r. o., so sídlom Mariánske námestie 30/5, Žilina, IČO: 44 081 481, zastúpenému: JUDr. Anna Ščepková, advokátka, so sídlom Húščavova 1151/3, Bratislava, o vypratanie nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 25C/90/2021, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 29. júna 2023 sp. zn. 6Co/46/2023, takto

rozhodol:

Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Žiline z 29. júna 2023 sp. zn. 6Co/46/2023 v napadnutom výroku, ktorým rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok náhradu trov konania v rozsahu 100 % a vec mu v rozsahu zrušenia v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 14. februára 2023 č. k. 25C/90/2021-203 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“ alebo „rozhodnutie okresného súdu“) prvou výrovkou vetou žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (druhá výrovková veta).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že konal o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal (po pripustení zmeny žaloby), aby súd uložil žalovanému povinnosť odstrániť reklamný pútač z fasády domu súpisné č. XXXX, postavenom na KNC parcele č. 2426, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 380 m², vedeného na LV č. XXXX, k. ú. U..

1.2. Okresný súd mal za preukázané, že reklamným pútačom (v zmysle nájomnej zmluvy) je prekryté prvé poschodie predmetnej nehnuteľnosti, pozostávajúcej z dvoch bytov na poschodí a nebytového priestoru na prízemí a spoločných častí a spoločných zariadení domu, príslušenstve a spoluvlastníckych podielov k pozemku v rozsahu uvedenom na liste vlastníctva; nebolo sporné, že reklamný pútač prekryva priečelie prvého nadzemného podlažia zvonka (okná bytu č. 1 a bytu č. 2), ktoré byty sú vo vlastníctve dvoch spoluvlastníkov; pútač je umiestnený na priečelí domu (na poschodí zvonka), ktoré priečelie je charakterizované ako spoločné časti a spoločné zariadenia domu, s podielmi vlastníkov na

liste vlastníctva uvedenými.

1.3. Pokiaľ súd prvej inštancie žalobu zamietol, poukázal na existenciu dvoch Zmlúv o nájme časti nehnuteľnosti; jednej zo 4. novembra 2016 a druhej z 28. novembra 2016, s rozdielnou dobu trvania nájmu (do 29. novembra 2021, resp. 29. novembra 2022); zmluvu z 28. novembra 2016 nepovažoval za neplatnú. Žalobca tak mal vychádzať zo zmluvy o nájme časti nehnuteľnosti z 28. novembra 2016 a žalobu podať až po uplynutí lehoty v zmluve o dátume 29. novembra 2022 v zmysle § 767 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak žalobca podal žalobu dňa 27. decembra 2021, podal žalobu predčasne a nemohol byť v spore úspešný.

1.4. Pri rozhodovaní o trovách konania okresný súd aplikoval zásadu úspechu vo veci a nárok na náhradu trov konania priznal plne úspešnému žalovanému.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, v ktorom navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

2.1. Pred rozhodnutím odvolacieho súdu žalobca zobral žalobu späť a žiadal konanie zastaviť. Späťvzatie žaloby odôvodnil tým, že po rozhodnutí okresného súdu následne zistil (6. mája 2023), že žalovaný odstránil konštrukciu reklamného zariadenia, ktorého odstránenie bolo predmetom konania; žalovaný tak urobil po uplynutí značného času po skončení nájmovej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným. Považoval za zrejmé, že zastavenie konania žalobca nezavinil; zavinenie za zastavenie konania videl na strane žalovaného.

2.2. Žalovaný so zastavením konania súhlasil, uplatnil nárok na náhradu trov konania z dôvodu, že žalovaný zastavenie konania nezapríčinil. V rámci svojej argumentácie k trovám konania uviedol, že užíva nehnuteľnosť na základe platnej nájmovej zmluvy z 28. novembra 2016; žalobca v zákonom stanovenej lehote návrh na vypratanie nehnuteľnosti nepodal. Iba skutočnosť, že odstránil z konštrukcie reklamného zariadenia reklamný banner, nie je na jeho ťarchu, je výlučne na jeho zväžení, kedy na konštrukciu reklamného zariadenia nový banner vyvesí. V zmysle nájmovej zmluvy je užívanie predmetu nájmu právom a nie povinnosťou žalovaného; navyše doposiaľ plní svoje povinnosti vyplývajúce z nájmovej zmluvy, najmä v tom, že uhrádza nájomné. Uzavrel, že nevykonal žiadne kroky, ktoré by mohli mať za následok zastavenie konania; bol to žalobca, ktorý bez zavinenia žalovaného a bez akéhokoľvek dôvodu zobral žalobu späť.

3. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) konajúc o späťvzátí žaloby uznesením z 29. júna 2023 sp. zn. 6Co/46/2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) pripustil späťvzatie žaloby, rozsudok Okresného súdu Žilina zo 14. februára 2023 č. k. 25C/90/2021-203 zrušil a konanie zastavil (prvá výroková veta). Zároveň rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (druhá výroková veta).

3.1. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že pri rozhodovaní o späťvzátí žaloby po rozhodnutí súdu prvej inštancie aplikoval § 370 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“); späťvzatie pripustil, rozsudok okresného súdu zrušil v súlade s dispozitívnym návrhom žalobcu, s ktorým žalovaný nesúhlas nevyšlo.

3.2. Pri rozhodovaní o trovách (celého) konania odvolací súd aplikoval § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP. Mal za to, že žalobca vzal žalobu späť v dôsledku konania žalovaného, ktorý odstránil objekt, odstránenie ktorého predstavovalo predmet sporu, až v štádiu odvolacieho konania. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uzavrel, že procesné zavinenie na zastavení konania nesie žalovaný; z uvedeného dôvodu nárok na náhradu trov konania patrí žalobcovi.

4. Proti uzneseniu odvolacieho súdu v rozsahu výroku o nároku na náhradu trov konania (druhý výrok) podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z § 420 písm. f) CSP. Navrhol, aby dovolací súd uznesenie krajského súdu v napadnutej časti zrušil a vec v zrušenom rozsahu

vrátil Krajskému súd v Žiline na ďalšie konanie.

4.1. Dovolateľ v podanom dovolaní poukázal na obsah žaloby a vyjadrení strán sporu v konaní pred súdom prvej inštancie, na obsah rozhodnutia okresného súdu, odvolania žalobcu, späťvzatia a vyjadrenia dovolateľa k späťvzatiu.

4.2. Prípustnosť dovolania (proti výroku o trovách konania) odôvodnil vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Tvrdil, že aktuálna judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) presadzuje záver, že všetky námietky porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v akomkoľvek štádiu konania pred všeobecnými súdmi sú uplatniteľné v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP; súčasťou práva na spravodlivý proces je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia; nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

4.3. Dovolateľ v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je v časti výroku o nároku na náhradu trov konania absolútne neodôvodnené; odvolací súd nezohľadnil rozpory v tvrdeniach žalobcu a žalovaného o tom, čo vlastne bolo odstránené (konštrukcia reklamného zariadenia, resp. reklamný banner); odvolací súd sa nevysporiadal s obsahom vyjadrenia žalovaného k späťvzatiu žaloby (tvrdenie, že žalovaný nehnuteľnosti užíva na základe platnej nájomnej zmluvy, ktorá sa obnovila ex lege podľa § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Záver odvolacieho súdu o procesnom zavinení žalovaného na zastavení konania považoval dovolateľ za svojvoľný, formalistický a arbitrárny; odvolací súd nezohľadnil obranu žalovaného voči žalobcovým tvrdeniam od začiatku konania, nezohľadnil zamietnutie žaloby okresným súdom ako predčasne podanej. Odvolací súd tiež nevyhodnotil okolnosti veci a nezohľadnil kritérium dôvodnosti žaloby, ktoré musí skúmať ako jeden z predpokladov pre priznanie náhrady trov konania v prípade späťvzatia žaloby. V rámci tejto argumentácie poukázal na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 629/2016, III. ÚS 678/2016 a IV. ÚS 480/2018.

4.4. Z citovaných rozhodnutí ústavného súdu (najmä IV. ÚS 480/2018) dovolateľ vyvodil, že ak za dôvodný je považovaný taký návrh, ktorý bol vzatý späť preto, že žalovaný žalobcu svojim konaním uspokojil bez ohľadu na to, či tvrdené právo žalobcovi skutočne svedčilo, takéto chápanie je podľa ústavného súdu do určitej miery v rozpore so skutočnosťou, že judikatúra súčasne vychádza z dvoch rôznych podmienok pre vyvodzovanie povinností žalovaného hradiť trovy konania vzniknuté žalobcom, a to a) späťvzatie žaloby pre správanie žalovaného a b) dôvodnosť žaloby. K uvedeným kritériám dovolateľ uviedol, že odvolací súd v napadnutom uznesení neodôvodnil, či k späťvzatiu žaloby došlo skutočne pre správanie žalovaného, a či podaná žaloba bola dôvodná.

4.5. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd nijako neodôvodnil fakt, že žaloba bola podaná predčasne, na základe žalobcom uplatnených nesprávnych skutkových tvrdení a ako predčasná bola okresným súdom aj zamietnutá. Je absurdné, aby sa žalovaný, v konaní pred súdom prvej inštancie úspešný, rozhodol v odvolacom konaní dobrovoľne uspokojiť nárok žalobcu, s ktorým po celú dobu konania nesúhlasil. Podstatné pre rozhodovanie o procesnom zavinení na zastavení konania je, či žalovaný uznal nárok žalobcu z údajnej zmluvy o nájme časti nehnuteľnosti zo 4. novembra 2016, alebo tak učinil na základe skutočne uzatvorenej zmluvy o nájme časti nehnuteľnosti (z 28. novembra 2016). Iba také konanie žalovaného, ktoré by uspokojovalo žalobný nárok nielen čo do petitu, ale aj na základe žalobných skutkových dôvodov, by mohlo byť posudzované ako dávajúce príčinu na späťvzatie žaloby. Odvolací súd mal posudzovať prípadné konanie žalovaného (dovolateľ nesprávne uviedol „žalobcu“ - poznámka dovolacieho súdu) vyhovujúceho žalobcovej požiadavke s prihliadnutím nielen na žalobný petit, ale aj na žalobné tvrdenia (dôvody žaloby), voči ktorým žalovaný v priebehu celého konania namietal, a pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

4.6. Námietkou dovolateľa bolo tvrdenie, že odvolací súd sa nijako nezaoberal kritériom dôvodnosti žaloby. V prípade predčasne podaných žalôb je potrebné dôkladne a podrobne vyhodnocovať splnenie

predpokladov pre priznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi voči žalovanému z dôvodu plnenia žalovaného uskutočneného v priebehu konania. Nebolo pritom zrejmé, či žalovaný v celom rozsahu vyhovel žalobnému petitu; z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, aký objekt mal žalovaný odstrániť, pričom medzi tvrdeniami žalobcu a žalovaného boli rozpory; žalobca tvrdil, že žalovaný odstránil konštrukciu reklamného zariadenia a žalovaný tvrdil, že odstránil reklamný banner z konštrukcie reklamného zariadenia. Nemožno usudzovať, že iba zvesenie reklamnej plachty (napr. z dôvodu ukončenia reklamnej kampane) za súčasného zachovania konštrukcie reklamného zariadenia predstavovalo vyhovenie žalobnej požiadavke v zmysle žalobného petitu.

4.7. Odvolací súd sa pritom ani nezaoberal ďalšími argumentami žalovaného ohľadne jeho užívania nehnuteľnosti na základe platnej nájomnej zmluvy (ktorá sa ex lege obnovila). Komplex žalovaným uvádzaných skutočností tak preukazuje, že zo strany žalovaného nedošlo k dobrovoľnému uspokojeniu žalovaného nároku; dočasné zvesenie reklamnej plachty zo žalobcovej reklamnej konštrukcie nemôže viesť k záveru o procesnom zavinení žalovaného na zastavení konania v dôsledku späťvzatia žalobcovej predčasne podanej, nedôvodnej a súdom prvej inštancie zamietnutej žaloby.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému dovolaniu navrhol, a by dovolací súd dovolanie žalovaného ako nedôvodné odmietol. Svoju argumentáciu zhrnul do tvrdenia, že to bol práve žalovaný, ktorý zapríčinil podanie žaloby na súd a žaloba bola zo strany žalobcu podaná dôvodne. Žalobca v čase podania žaloby nemal preukázanú existenciu inej nájomnej zmluvy, a preto s ohľadom na všetky okolnosti a snahu zabrániť zákonnému obnoveniu nájomného vzťahu nemal inú možnosť, ako podanie žaloby na vypratanie na príslušný súd.

5.1. Podľa žalobcu doba nájmu ku dňu zvesenia reklamného pútača s určitosťou skončila a súčasne nemožno aplikovať postup podľa § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže žalobca opakovane vyjadril svoj nesúhlas s pokračovaním v nájomnom vzťahu podaním žaloby na súd.

5.2. Žalovaný splnil žalovanú povinnosť odstránením reklamného pútača a vyvolal tým u žalobcu nevyhnutnosť späťvzatia podanej žaloby. V zmysle uvedeného žalovaný nesporne zavinil zastavenie konania; dôvodnosť žaloby sa posudzuje procesne a bez ohľadu na to, aký by bol výsledok konania, keby k späťvzatiu žaloby nebolo došlo; rozhodnou skutočnosťou je to, že žalovaný splnil to, čoho sa žalobca domáhal, a že len z toho dôvodu vzal žalobca žalobu späť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) uznesením z 20. februára 2025 sp. zn. 2Cdo/29/2024 dovolanie žalovaného zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

6.1. Dospel k záveru, že dovolaním napadnuté rozhodnutie, ani procesný postup odvolacieho súdu predchádzajúci jeho vydaniu, nevykazuje vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP; odôvodnenie uznesenia krajského súdu v napadnutom rozsahu, síce stručne ale dostatočne odpovedá na otázky, ktorých posúdenie je rozhodné pre rozhodnutie o trovách zastaveného konania; má náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Ak nedáva odpoveď pre všetky nastolené otázky vo vyjadrení žalovaného, ide o otázky, ktoré pre posúdenie veci nie sú podstatné, nakoľko sa zaoberajú otázkou, či žalobou uplatnený nárok bol (hmotnoprávne) dôvodný a odpovede na ne nijako nedávajú odpoveď na otázku dôvodnosti žaloby z procesného hľadiska.

6.2. Dovolací súd považoval podané dovolanie namietajúce zmätočnosť vadu za prípustné, nie však za dôvodné. Z uvedeného dôvodu dovolací súd dovolanie žalovaného postupom podľa § 448 CSP zamietol.

7. Na základe ústavnej sťažnosti žalovaného ústavný súd nálezom z 19. augusta 2025 sp. zn. III. ÚS 378/2025 rozhodol, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/29/2024 z 20. februára 2025 bolo porušené základné právo sťažovateľky (žalovaného) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/29/2024 z 20. februára 2025 zrušil a vec mu vrátil na

ďalšie konanie a uložil mu povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy konania. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

7.1. Ústavný súd po posúdení veci dospel k záveru, že kľúčovým dôvodom pre zrušenie sťažovateľkou napadnutého uznesenia bolo jeho nedostatočné a neadresované odôvodnenie, tak ako to predpokladá ustanovenie § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkou sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení krajského súdu a nepreskúmal, či krajský súd riadne zdôvodnil svoje rozhodnutie o náhrade trov konania vo vzťahu k špecifickým tvrdeniam sťažovateľky. Ústavný súd uviedol, že najvyšší súd sa pokúsil odôvodnenie krajského súdu skôr „doplniť“ vlastnými všeobecnými úvahami, než aby preskúmal jeho dostatočnosť.

7.2. K námietke sťažovateľky, že v o svojom vyjadrení k späťvzatiu žaloby jasne formulovala právne posúdenie svojho konania tak, že ho nemožno podriadiť pod zavinenie zastavenia konania podľa § 256 ods. 1 CSP, (keďže z jej strany nešlo o splnenie žalobcom voči nej v konaní uplatneného nároku), ústavný súd konštatoval, že na toto právne posúdenie krajský súd vôbec nereagoval a najvyšší súd na absenciu tejto argumentácie reagoval opakovaním východísk bez adresnej reakcie na osobitnú situáciu v spore žalobcu a sťažovateľky.

7.3. Ústavný súd nevyhovel ústavnej sťažnosti sťažovateľky z dôvodu porušenia ústavných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. K uvedenému uviedol, že „nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia o náhrade trov konania a neodstránenie tohto nedostatku na základe dovolania sťažovateľky namietaným uznesením najvyššieho súdu do týchto ústavných práv sťažovateľky priamo nezasahuje. Stále nemožno vylúčiť, že i prípadné uloženie povinnosti náhrady trov konania sťažovateľky zo strany všeobecných súdov bude nielen prosté zjavného omylu, no predovšetkým dostatočne zdôvodnené tak, aby bolo zrejmé, že sťažovateľka svojím konaním plnila žalobcom v konaní uplatnený nárok tak, že ak by žalobca trval na podanej žalobe, žaloba by musela byť pre splnenie nároku zamietnutá. Len tak by sťažovateľka mohla naplniť podstatu toho, že svojím konaním po začatí konania procesne zavinila zastavenie konania tak, ako to predpokladá § 256 ods. 1 CSP.“

8. Najvyšší súd, ktorému bola vec opätovne predložená na rozhodnutie o dovolaní, konštatujúc, že jeho predchádzajúce rozhodnutie o dovolaní žalovaného bolo ústavným súdom zrušené v celom rozsahu, v dôsledku čoho je potrebné znovu rozhodnúť o tomto dovolaní ako celku, skúmal, či sú splnené podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a aj dôvodné. Odôvodnenie uvedeného záveru je uvedené v nasledujúcich bodoch.

9. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

10. Žalovaný prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré s a vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu

spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. V súlade s § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné a takéto rozhodnutie súdu odníma strane sporu možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jeho právo na spravodlivý súdny proces (čo zakladá vadu konania podľa § 431 ods. 1 CSP v spojení s § 420 písm. f) CSP), pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

13. Žalovaný v podanom dovolaní vytykal odvolaciemu súdu nedostatočné odôvodnenie.

14. Ústavný súd vo svojom náleze uviedol, že „Sťažovateľka vo svojom vyjadrení k späťvzatiu žaloby jasne formulovala právne posúdenie svojho konania tak, že ho nemožno podriadiť pod zavinenie zastavenia konania podľa § 256 ods. 1 CSP, keďže z jej strany nešlo o splnenie žalobcom voči nej v konaní uplatneného nároku. Na toto právne posúdenie krajský súd vôbec nereagoval a najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia o zamietnutí dovolania sťažovateľky na tento nedostatok argumentácie krajského súd reagoval opakovaním všeobecných východísk bez adresnej reakcie na osobitú situáciu v spore žalobcu a žalovanej sťažovateľky. Tá spočívala v ich nezhode o tom, či konanie sťažovateľky bolo splnením nároku, ktorý si proti nej uplatnil žalobca žalobou, ktorú zobrať späť. I v závere svojej argumentácie najvyšší súd od preskúmania dostatočnosti zdôvodnenia záveru krajského súdu dovolaním nastolenej otázky unikol k argumentu, ktorého podstatou je to, že sťažovateľka mohla docieľiť vecné preskúmanie jej hmotnoprávných námietok tým, že by nesúhlasila so späťvzatím žaloby. Takýto argument však neobstojí, keďže dôvodom nezastavenia konania v dôsledku späťvzatia žaloby nie je nesúhlas žalovaného, v tomto prípade sťažovateľky, ale to, že nesúhlas so späťvzatím žaloby je urobený z vážnych dôvodov. Sťažovateľka vo svojom vyjadrení žiadne vážne dôvody na nezastavenie konania neformulovala, ale formulovala svoje posúdenie, že svojím konaním zastavenie konania nespôsobilá, keďže neplnila žalobcom uplatnený nárok. Na túto jej argumentáciu krajský súd nereagoval a tento nedostatok najvyšší súd napriek námietke sťažovateľky v dovolaní neodstránil. Záver najvyššieho súdu o tom, že dovolaním namietané uznesenie krajského súdu je dostatočne zdôvodnené, a preto ním nedošlo k porušeniu práv sťažovateľky v miere porušenia jej práva na spravodlivý proces, je preto zjavne mylný.“ Z uvedeného je zrejmý právny názor ústavného súdu o mylnom názore najvyššieho súdu o dostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu.

15. Najvyšší súd je viazaný právnym názorom ústavného súdu vyjadreným v náleze z 19. augusta 2025 sp. zn. III. ÚS 378/2025 (§ 133 a § 134 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky). Táto viazanosť upravuje to, čo sa v teórii označuje ako vertikálny precedens s kasačnou záväznosťou, kde „vyšší“ orgán prikazuje „nižšiemu“ ako má vo veci ďalej postupovať a rozhodnúť. Orgán verejnej moci je po náleze ústavného súdu povinný ho vykonať a riadiť sa ním pri prerokovávaní a rozhodovaní vo veci. Vec musí rozhodnúť a posúdiť tak, ako mu ústavný súd prikázal (k tomu vid' aj LALÍK, M., LALÍK, T. Zákon o ústavnom súde. Komentár. Bratislava: WOLTERS KLUVER SR, 2019, s. 404). Vzhľadom na túto viazanosť najvyšší súd konštatuje nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a má za to, že výhrady vyslovené v predmetnom náleze ústavného súdu vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu z 20. februára 2025 sp. zn. 2Cdo/29/2024 sa rovnako a primárne týkajú uznesenia Krajského súdu v Žiline z 29. júna 2023 sp. zn. 6Co/46/2023. Táto okolnosť, aj so zreteľom na povahu a účel dovolacieho konania, viedla najvyšší súd k záveru, že v danej procesnej situácii, ktorá nastala po rozhodnutí ústavného súdu, pre dosiahnutie zmyslu a podstaty nálezu ústavného súdu z 19. augusta 2025 sp. zn. III. ÚS 378/2025 prichádza v dovolacom konaní do úvahy

len zrušenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu (čo do napadnutého výroku o náhrade trov konania), pretože trpí vadou konania podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcou v jeho nedostatočnom odôvodnení. Dovolací súd preto uznesenie odvolacieho súdu zrušil v rozsahu tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (§ 449 ods. 1 CSP) a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

16. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). O trovách dovolacieho konania preto rozhodne odvolací súd.

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.